

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№12 (87)
ГРУДЕНЬ
2011 РОКУ**

ДВАДЦЯТЬ КЛЮЧОВИХ ПИТАНЬ

18-19 листопада в Ірпіні (Київська обл.) відбувся міжнародний євангельський «Форум-20. Двадцять років — двадцять ключових питань». Організатором конференції стала Асоціація «Духовне відродження».

СТ. 2

ДОРОГІ ПАСТОРИ, ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ! МИР ВАМ!

Хочу висловити вам велику й сердечну подяку за можливість разом з вами служити Церкві Христовій. Я дуже задоволений нашою спільністю і тими благословеннями, які ми переживали разом не один рік, і вдячний нашому Господу за свободу проповіді Євангелія, за духовно уздоровлені і спасенні душі, за хліб насущний, за мир і Його милості, «... бо Господь вельми милостивий і співчутливий».

Щиро дякую за ваші жертвні і відкриті серця.

Моя молитва до Бога — щоб Його ласка завжди супроводжувала вас і ваше служіння людям, які потребують вас і чекають на вас. Будьте єдиними й бездоганними дітьми Божими.

«Для мене не має більшої радості, як чути, що діти мої ходять в істині» (3 Ів. 1:4).

*З любов'ю та молитвами про вас,
Старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко.*

ОБРАЗЛИВІСТЬ

Безперечно, усім нам доводилося чути, як люди говорять про нас добрі слова. І яке почуття при цьому наповнювало наше серце? Далеко не почуття гіркоти і болю, а навпаки, почуття задоволення і радості.

СТ. 3

ЗБАГАЧУЙТЕСЬ І В ЦІЙ БЛАГОДАТІ, або ЩЕ РАЗ ПРО ДЕСЯТИНУ

СТ. 3

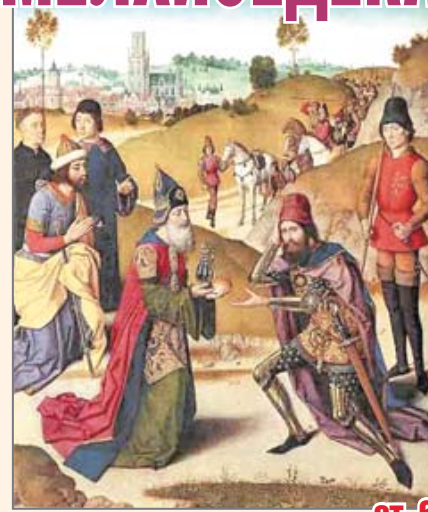
КРОК НАЗУСТРІЧ

Хтось повинен був зробити цей крок. Це вимагало жертви і великої любові. Цей крок міг зробити тільки той, хто думав не про свою правоту, а про долю іншого. І цей крок зробив Бог. Крок завдовжки в 33 роки. Крок, ціна якому — життя.

СТ. 4

ФАКТОР МЕЛХИСЕДЕКА

СТ. 6

ТРИ «Я» АПОСТОЛА ПАВЛА

СТ. 7

ПРЕЗЕНТОВАНО НАВЧАЛЬНИЙ ПОСІБНИК «ЗАСАДИ ВІРОВЧЕННЯ ЦЕРКВИ ХВЕ УКРАЇНИ»

6 грудня в Києві відбулася робоча зустріч працівників відділу освіти Церкви ХВЕ України.

СТ. 5

БУДЬМО ЩЕДРИМИ І ПИЛЬНИМИ

СТ. 7

ДВАДЦЯТЬ КЛЮЧОВИХ ПИТАНЬ

Під час зустрічі богослови та інтелектуали з євангельських Церков пострадянських країн розглядали питання, пов'язані із 20-річчям релігійної свободи та євангельської місії в цих країнах.

На початку конференції прозвучали привітання Михайла Черенкова і Сергія Рахуби від Асоціації «Духовне відродження», а також Івана Русина від Української євангельської семінарії богослов'я. Загальним месиджем промовців була пропозиція розуміти Церкву як місіонерську за суттю.

Для суспільства, яке за 20 років змінилося, потрібно шукати нові методи служіння. І треба знайти виходи з проблем, які виникли в Церкві сьогодні, яскравим прикладом яких може бути криза Церковної освіти.

Сергій Головін, президент Християнського науково-апологетичного центру, у своїй доповіді «Трансформації світогляду в посткомуністичному суспільстві» найголовнішою сучасною проблемою назвав відчуження Церкви від місії: «Нині люди не питають християн про їх навчання, тому що християни нікого не дивують своїм способом життя. Люди просто не бачать відмінностей між християнами та іншими людьми. Отже, християни повинні пройти через внутрішнє перетворення, трансформацію, що починається з покаяння, а не з виховання лідерів або написання стратегій. Необхідно повернутися до справжньої ідентичності Церкви, згадавши про вимоги Нового Завіту до Церкви».

Білоруський теолог Алесь Дубровський з радістю відзначив співзвуччя всіх доповідачів, які опублікували свої статті у збірнику «Форум-20». За його словами, сьогодні Церква стоїть перед вибором — зміна власної ідентичності шляхом відмови від недоліків або, навпаки, пасивне

прямування дорогою кризи, в яку Церкви уже потрапили.

Олена Мокренчук у своїй доповіді наголошувала на необхідності розірвати сучасні шаблони щодо ЗМІ, які пишуть на християнські теми. Необхідно давати не тільки новини, а й християнську оцінку як подій, що відбуваються у Церквах, так і подій та явищ у сучасному суспільстві. Олена Мокренчук визнала, що необхідно розділити журналістику і піар. Журналістика повинна залишатися вільною, не перетворюватися на піар. Але вільний журналіст-християнин не повинен боятися висловити власну християнську оцінку всьому, що відбувається в світі.

Михайло Черенков у своєму коментарі на доповідь Олени підкреслив, що християнський журналіст повинен бути, перш за все, професіоналом, а вже потім християнським місіонером, який відкриває християнські основи всього позитивного в сучасній культурі. Якщо завтра для християн не виявиться місця у світі, то тільки тому, що сьогодні ми залишаємо цей світ. Михайло Черенков закликав усіх християн до активної присутності у всіх сучасних дискусіях про долі культури, освіти, людства.

Михайло Новолін, представник місії

«Повернення до Бога» з Росії, у доповіді «20 років свободи: здобутки і проблеми» проаналізував зміни в долі Церков, виділяючи головні тенденції і проблеми. За словами доповідача, головна проблема сучасного російського протестантизму полягає в тому, що Церква сконцентрувала свою діяльність на соціально неповноцінних категоріях населення. Не охоплені увагою Церков студенти, люди інтелектуальної праці, звичайні соціально успішні люди. Найважливішими проблемами все ще є низька якість християнської освіти, невміння налагодити широку співпрацю різних Церков, невміння налагодити роботу християнських ЗМІ. Доповідач висловив надію на поліпшення ситуації в майбутньому, оскільки сьогодні протестанти вже навчилися визнавати і аналізувати власні помилки.

Доповідь директора Співдружності студентів-християн України Дениса Горенькова: «Проблема батьків і дітей: конфлікт поколінь у служінні» викликала жвавий інтерес у аудиторії. На думку доповідача, часто те, що пропонують батьки дітям, останнім просто нецікаве. І навпаки, батькам нецікаво, на жаль, прислухатися до дітей. Виходом із кризи повинне стати вміння брати участь у діалозі.

Замість пошуку свого місця в церковній ієрархії молоді краще знайти своє власне служіння. Християнська молодь не повинна завойовувати позиції в Церквах, а завойовувати для Христа весь світ. У тому числі, за допомогою власної професійної діяльності, для ефективності якої потрібна вища освіта для всієї християнської молоді.

Михайло Черенков підкреслив, що християни повинні бути скрізь, де формується майбутнє: в університеті, у школі, в Церквах. Слід порівнювати сучасний стан євангельських Церков не з 90-ми роками, а з тими можливостями, які дав Бог.

У своєму виступі доктор філософських наук Юрій Чорноморець вказав на необхідність привести сучасну людину до зустрічі з Христом, а не до «єдино правильного богословського дискурсу». Світ нині в такому ж становищі, як Ніневія за часів пророка Йони. Було б дивно замість того, щоб проповідувати світу необхідність повернення до християнства, намагатися навчити його всіляких «правильних мов та ідей». Сьогоднішня криза і майбутні історичні випробування говорять про одне: потрібне повернення до витоків, до вимог Писання, до християнської етики обов'язків, до християнської солідарності. Богослов'я переживає кризу: світові не цікавий фундаменталізм, християнському світогляду не відповідає лібералізм.

Тарас Дятлик під час дискусії на тему «Освіта і богослов'я: осмислення змін» порушив ряд питань. У чому причина інтелектуальної та культурної слабкості євангельського протестантизму? Чому за 20-річчя практики служіння так і не з'явилася теорія? Чи потрібна Церкві християнська інтелігенція?

У ході обговорення учасники дискусії дійшли висновку, що 20 років були для християнської освіти періодом розвитку, хоча сьогодні об'єктивно назріла необхідність у пошуку нових можливостей для реалізації богословського і педагогічного потенціалу протестантських Церков.

Пастор Федір Райчинець, декан магістерської програми УЄСБ, свою доповідь «Чи є соціально та політична позиція у Євангельських Церквах України?» почав з питань: чи готові ми взяти приклад Христа у своїй місії? Чи згодні ми стати надією для знедоленних і спокую для можновладців? Що для нас, християн, є тим християн-

ським, що ми маємо намір втілити у світі?

Костянтин Тетерятников представив доповідь «Церква вчора і сьогодні: чому євангельські Церкви залишаються маргінальними у суспільстві». Доповідач відразу обмовився, що коли йдеться про маргінальність, треба розуміти, що мова йде не про Церкву як Тіло Христове, а про Церкву як соціальну реальність. Щоб вийти з прикордонного стану і зони на узбіччі, зайняти гідне місце в суспільстві і почати перетворювати його, євангельським Церквам необхідно перестати бути закритими і почати здійснювати перетворюючий вплив на суспільство.

Для подолання маргінальності, на думку Костянтина Тетерятникова, потрібно зробити чотири рішучі кроки. Перше: треба розуміти причини закритості. Часто вони полягають у неправильному розумінні власного становища як відродженої людини, що має «нову природу» і прагне до її збереження. Друге: необхідно розуміти, що Бог діє і через інших, якщо вони керуються Словом Божим через віру. Третє: Церкві потрібно бути справжнім відкритим суспільством у будь-яких соціумах. Четверте: необхідно прагнути до перетворення релігійної матриці суспільства, спонукати молодих християн до вищої освіти, до професійного становлення, щоб євангельське перетворення суспільства відбувалося у всіх соціальних сферах.

Михайло Дубровський представив доповідь «Набуття себе: Шляхи формування нової ідентичності».

«Світ виявився не чорно-білим, а набагато складнішим. Церква, яка відповідає на вчорашні питання суспільства, не виконує своєї місії, перестає бути порятунком для реально існуючого суспільства. Не дивно, що держава хоче, аби ми залишалися на маргінесах. Але дивно, коли ми самі хочемо стати маргінальними, перестати бути закваскою для світу, уподібнитися до амівів в Америці чи старообрядців у Росії. Маргінали не можуть довго існувати в такій ролі — вони або вимирають, або знаходять сили вийти у світ зі своєю проповіддю, відмовившись від маргінальності. І найважливіша проблема — вже сьогодні суспільство чекає від християн єдності в різноманітності, не розуміючи наших доктринальних розділень і нашого взаємного відчуження», — підсумував доповідач.

Юрій Чорноморець.

ДЕНЬ БІБЛІЇ

У неділю, 27 листопада, в Палаці культури «Богдан Хмельницький» м. Кривого Рогу зібралося понад 500 чоловік, щоб відсвяткувати 450-річчя Пересопницького Євангелія і віддати Богові славу за Його Слово.

Відкрив святкове богослужіння зведений хор під керівництвом Тетяни Буйнович та Людмили Шляхової. Після цього пастор церкви «Вефіль» із Кривого Рогу заступник єпископа церков ХВЄ Дніпропетровської області Віктор Степанченко закликав усіх помолитися, щоб Господь благословив служіння.

Першим до присутніх звернувся єпископ церков «Дім Хліба» Валерій Григораш, який зачитав рядки зі Святого Письма, записані в Євангелії від Івана 13:34. Осно-

вна думка його проповіді: Бог дав нам нову заповідь — любити один одного, незважаючи на можливі відмінності у зовнішності чи у стилі богослужіння.

«Бачу Бога кожен день» — музичний твір, який виконала Надія Великодна, став окрасою служіння і надихнув людей до молитви. Брати з церкви «Скинія» співали, славлячи Бога двома мовами: рідною — мовою рома та російською.

Короткий історичний екскурс по Пересопницькому Євангелію зробив ведучий богослужіння

Олександр Морозов. Він нагадав про основні події, пов'язані з Євангелієм, з 1561 до 2011 років.

Пастор церкви «Дім Хліба» Олег Іванов наголосив на тому, що Слово Боже — наша найбільша цінність. Для донесення до людей Божого Слова, для поширення Євангелія потрібно платити ціну, і Церква повинна вважати своїм обов'язком спонсорувати ці проекти.

Заключну проповідь виголосив єпископ об'єднання церков ХВЄ Дніпропетровської області Михайло Мокієнко. Він нагадав про важливість єдності всіх християн, тому що Євангеліє у всіх — одне. І закликав до молитви подяки за Слово Боже.

Далі єпископ акцентував увагу на Великому Дорученні, даному першій церкві та апостолам, яке актуальне й до сьогодні, Бог і нині посилає людей проповідувати. І

нагадав слова Рейнхарда Бонке про те, що «Євангеліє, яке не проповідується, не має сили».

«Для нас велика відповідальність — прийняти, зберегти і передати цьому світові Слово Боже в силі Святого Духа, при цьому не перекутивши його», — підсумував єпископ.

Завершив богослужіння хор пісню «Цар царів, Великий Бог». Потім кожен присутній отримав у подарунок Новий Заповіт.

Святослав Мокієнко.
www.chve.org.ua.

ВІЛЬЯМ ДЖОЗЕФ СЕЙМОР

Небагато подій вплинули на сучасну історію Церкви так сильно, як пробудження на вулиці Азуза в 1906-1909 роках, яке переросло у всесвітній п'ятидесятницький рух XX століття. У центрі цієї натхненної Духом Святим події перебував Вільям Джозеф Сеймор, роль якого лише недавно визнали провідні історики і п'ятидесятницькі лідери.

Через закон Джима Кроу, за яким афроамериканці не мали права перебувати в одному приміщенні разом з білими, йому довелося під час занять стояти в коридорі, а не сидіти в класі. Але, незважаючи на всі перешкоди, Сеймор швидко увібрав у себе вчення Пархама, особливо ту його частину, де йшлося про хрещення Духом Святим із ознакою говоріння іншими мовами.

В 1906 році Сеймор отримав запрошення викладати в Лос-Анджелесі, але коли він почав проповідувати про говоріння іншими мовами, його вигнали з церкви. Опинившись у скрутному становищі в незнайомому місті, Сеймор не знав, що робити. Саме тоді Річард Асбері запропонував йому зупинитися в нього вдома. У цьому домі Сеймор проводив молитовні зібрання. Сотні людей стояли на вулиці, щоб послухати його проповідь. Коли під його вікном почали збиратися кілька тисяч людей, зібрання почали проводити в закинутому складі на вулиці Азуза.

З усієї Америки і з усього світу сюди з'їжджали люди, щоб пережити рух Святого Духа в місії Сеймора. І вони відвозили з собою те, чого навчилися. Протягом лічених місяців п'ятидесятницький рух поширився по всьому світу разом з письмовими і усними проповідями Сеймора про говоріння іншими мовами і божественне зцілення як основними доктринами. Однак для Сеймора все повністю змінилося. Його одруження із Дженні Мур 13 травня 1908 року дуже негативно сприйняли дві жінки з його громади. (Вони вважали, що Сеймору не слід зв'язувати себе довготривалими зобов'язаннями у зв'язку з прийдешнім підхопленням Церкви). Жінки викрали адресу книги інформаційного листка Сеймора, що повністю обрізало його зв'язок з послідовниками руху по всьому світу.

Його роль як лідера п'ятидесятницького руху також прийшла до кінця після доктринальної суперечки з Вільямом Дархемом. Коли Сеймор виключив Дархема з місії на Азуза-стріт, Дархем і його послідовники організували свою церкву, яка згодом переросла в окрему деномінацію.

Сеймор продовжував бути пастором на вулиці Азуза до своєї смерті 28 вересня 1922 року. Після його відходу керівництво церкви взяла на себе його дружина.

ЗБАГАЧУЙТЕСЬ І В ЦІЙ БЛАГОДАТІ, або ЩЕ РАЗ ПРО ДЕСЯТИНУ

Що можна побажати церкві, яка не має недостатку в жодному даруванні? Чого ще очікувати від віруючих, збагачених всім: вірою, словом, пізнанням, всяким старанням і любов'ю? Апостол Павло говорить про ще одну благодать — давання: «А ви, як у всіх, збагачуйтесь: вірою, і словом, і розумом, і всякою пильністю, і вашою любов'ю до нас, — щоб збагачувались ви і в благодаті оцій» (2 Кор. 8:7). Віра коринтян повинна була проявитися і в їх ставленні до грошей. Ставлення до матеріальних речей свідчить про наш духовний стан. Я не можу сказати: «Господи, моє серце відкрите для Тебе», тоді як мій гаманець закритий для Нього.

Тому час говорити про давання. Сьогодні Бог кидає нам виклик: «Принесіть же ви всю десятину... і тим Мене випробуйте: чи небесних отворів вам не відчиню та не виллю вам благословення аж надмір?» (Мал. 3:10).

Гроші і людина

Вплив грошей на людину був предметом дискусій у всі часи. Дехто вважає, що гроші — це зло, але насправді проблема в любові до них, а не в грошах як таких. «Бо корень усього лихого — то грошолобство» (1 Тим. 6:10).

Гроші — це серйозне випробування характеру людини. Що людина готова зробити для того, щоб одержати їх? І що людина робить після того, як їх одержить? Хтось сказав: «Якщо ви знаєте, як людина обходиться з грішми, як заробляє їх, як витрачає і жертвує, — ви знаєте про неї майже все».

Часі гроші — це те, до чого людина повинна ставитися дуже обережно. Бог дає нам час. Він також дає нам матеріальні блага. Звичайно, нам катастрофічно не вистачає і того й іншого, але як добрі господарі, визнаючи владарювання Боже, ми повинні віддавати Йому частину і того й іншого.

Погодьмося, гроші значно частіше за всі інші речі розділяють людей з Богом. Тому, як християни, ми просто зобов'язані застосовувати біблійні принципи до способу заробляння, витрачання, накопичення і давання фінансів.

Десятинна в історії Церкви

Звернімося до деяких коментарів Орігена на Новий Заповіт у питанні десятичини. Роздумуючи над цим, він резюмує: «Господь говорить в Євангеліях: «Горе вам, фарисеям, — бо ви десятину даєте з м'яти та рути й усякого зілля, але обминаєте суд та Божу любов; це треба робити і того не лишати!» (Лк. 11:42). Але як наша праведність перевищить праведність книжників і фарисеїв, якщо вони навіть не відважувалися спробувати від перших плодів землі, а несли їх відразу ж священикам і левитам. Якщо я не роблю так,

то таким чином споганюю плоди землі, не приділяю уваги служителям і виявляю байдужість до Божого вітваря».

Августин, найвеличніший богослов Західної Церкви, також наполягав на необхідності давати десятину. Він говорить про це в різних своїх творах; одна його проповідь на святі живі цілком була присвячена цьому предмету: «Благодаттю Христовою, дорого браття, прийшов день жнив — якраз час подумати про повернення боргу Богові, Котрий дав нам все це. Наші пожертвування і десятичини принесімо Господу. Бо наш Бог, Котрий обдарував нас усім, тепер милостиво готовий прийняти від нас десятину частину — безумовно, не для Його користі, а для нашої».

До свідчення отців Церкви можна додати свідчення відомого богослова XIII століття Хоми Аквінського — видатного мислителя свого часу. Він сказав: «Десятинна була встановлена як поблажливість до людської недосконалості. Десята частина — найменше, що ми можемо принести до церкви».

Ще процитуємо Іоана Златоуста, найвеличнішого проповідника Східної Церкви. Златоуст жив у IV столітті. В одній із своїх проповідей він проголошує: «Якщо для юдеїв нехтування десятиною було великим гріхом, тим більшим гріхом це стає для нас».

Отже, десятинна — це мінімальний стандарт християнського давання.

Важливість десятини

Християнство завжди виражається в ділах віри, і Бог очікує від нас добрих діл. Одне з таких добрих діл — десятинна.

Перша і головна причина відділення десятини — це прагнення вшанувати Бога. Усі істинні християни повинні славити Бога і давати Йому частину з того, чим Він так щедро поділився з нами. «Шануй Господа із маєтку свого, і з початку всіх плодів своїх» (Прип. 3:9). Це слова мудрого чоловіка. І «другий мудрий» прислухається до цього вмовляння.

Християнський автор Гарвей Колкінс у своїй книжці «Людина і її гроші» говорить: «Унікальна цінність десятини по-

лягає в тому, що це дозволяє нам завжди пам'ятати три факти: Бог — Даятель і Власник всього; Бог присутній в нашому світі, підтримує і оберігає його; усе, чим володіє людина і що проходить через її руки, дано їй з волі Творця».

Віддаючи Господу десятину, ми вшановуємо Його і визнаємо Його право власності.

Десятинна також вберігає християнина від небезпеки стати скупим. Писання дуже ясно говорить про користолобство і скупість. Вдумливого читача Біблії не може не вразити постійне і наполегливе викриття скупості. Ця риса притуплює совість і неодмінно викликає втрату почуття вини, що супроводжує майже всі інші гріхи. Нещасний не усвідомлює своєї загибелі... П'яниці, перелюбники та інші погрузлі в гріхах люди часто відроджувалися, але хто чув про виправлення скупого?

Справді, скупість — тяжкий гріх. Невідкладна потреба сучасної церкви — вилікувати скупість і жадібність, і зробити це можна лише через давання. І це дуже серйозне питання. Якщо п'янство здатне перемогти тисячі людей, то скупість і користолобство — десятки тисяч. Тому що християни противляться п'янству, але не помічають прокляття грошолобства, яке тихо підкрадається до них. На жаль, любов до грошей поламала життя багатьом християнським служителям і зруйнувала багато служінь.

Один із способів втекти від грошолобства — це віддавати десятину частину доходів Господу і збільшувати розміри давання в міру того, як Господь благословляє нас.

Десятинна — найкращий спосіб доказу щирості нашої любові до Господа Ісуса Христа. В 2 Кор. 8:8 апостол Павло говорить про випробування щирості любові християн. З контексту ясно, що він говорить про давання. Таким чином перевіряється наша любов. Іншими словами, скажи мені, скільки ти даєш, і я скажу, який ти християнин.

Давати гроші в ім'я Христа — це щось більше, ніж просто хлукати: «Господи, Господи». Оскільки пересічна людина любить гроші чи не найбільше за все на світі, вона не має кращого способу для доказу любові до Бога, ніж жертвність. Про це й говорить Павло, звертаючись до церкви в Коринті: «Дайте їм доказа своєї любові...» (2 Кор. 8:24).

Віруючі віддають десятину й тому, що Бог обіцяв благословити тих, хто робить це. Звісно, це не найважливіший мотив нашої щедрості, але вельми сильний. Адже Господь говорить: «... і тим Мене випробуйте — чи небесних отворів вам не відчиню та не виллю вам благословення аж надмір?» (Мал. 3:10). Ми

маємо повне право розраховувати на цю обіцянку. Важко знайти серед тих, хто вірний Богові у десятині, людей, які б не відчували обіцяних благословень.

І нарешті, ми віддаємо десятину тому, що Ісус Сам сказав про це: «Горе вам, фарисеям, — бо ви десятину даєте з м'яти та рути й усякого зілля, але обминаєте суд та Божу любов; це треба робити і того не лишати!» (Лк. 11:42).

Звичайно, дехто може заперечити, що ці слова Ісуса стосуються лише фарисеїв. Але вчення Ісуса Христа спочатку було спрямоване не до Церкви, а до юдеїв. І в першу чергу, до вождів ізраїльського народу. А наша праведність, за словами Ісуса, повинна перевищити те, на що Він вказував фарисеям як на божественний стандарт їх праведності.

Ми віримо, що й сьогодні Слово Боже звертається до «фарисеїв» наших днів, кажучи: «Це треба робити і того не лишати!».

Можна наводити й інші практичні причини для відділення десятини, але й цих досить, щоб побачити, як важливо і добре для християнина мати це благословення.

Нині лише окремі деномінації, церкви і віруючі практикують десятину як невід'ємну частину свого християнського життя. Деякі ж повністю відкидають її як вимогу, що не відповідає сутності благодаті. Насправді ми у своїх пожертвуваннях керуємося саме благодаттю. Не можна виправдовувати ходінням у благодаті своє небажання жертвувати. Жити за благодаттю — це означає жити за нижчим стандартом. Якщо благодать переважає Закон, то й давання за благодаттю перевищує давання за Законом.

Благодать справді не змушує віддавати десятину — вона спонукує віддавати більше. А ви ніколи не будете знати, віддаєте ви більше чи ні, поки не будете знати, чи віддаєте ви десятину! У християн, які ходять в благодаті, нема проблем із віддачею десятини, вони не обмежені десятиною і віддають її Богові не тому, що повинні, а тому, що хочуть віддавати.

Про десятину потрібно говорити ще й тому, що надто багато людей вважають давання результатом випадкової внутрішньої спонукки. Доти, поки віруючі даватимуть не з принципу, а тільки коли «дух спонукає», діло Христове буде страждати. Поки народ Божий не з'ясує, що Писання говорить про давання, він буде давати менше, ніж необхідно для поповнення потреб Божого Царства і виконання Божого діла на землі...

У Божих очах стан серця того, хто дає, набагато важливіший, ніж величина його дару (2 Кор. 9:7). Чи жертвуємо ми з радістю, охоче, чи є наше давання

виразом вдячності Богові за те, що Він так багато зробив для нас, відповіддю на Його любов, а чи це тільки спосіб розрахунку з Богом?

Підкреслимо ще раз: десятинна — це мінімальний стандарт християнського давання.

Скільки ж повинен жертвувати християнин, що живе за благодаттю? У Біблії, в книзі Буття, ми знаходимо записи, що свідчать про практику десятини. Авраам віддав десятину Мелхиседеку за 700 років до того, як ця практика була закріплена Законом Мойсея. Яків зробив це за 500 років до Закону. Чи це нормально, щоб патріархи, котрі жили на світанку Божого об'явлення, давали більше, ніж християни, котрі володіють повнотою об'явлення?

Юдеї повинні були відділяти десятину (дехто вважає, що дві десятини, а через два роки — три), на додаток до добровільного приношення. Чи готові ми визнати, що християни можуть бути більш егоїстичними, ніж вони, що стандарт християнства нижчий?

Більше того, ми вважаємо, що і Христос виховувався в домі, де практикувалась десятинна. Жодного разу фарисеї не звинуватили Його в тому, що Він не відділяв десятину. Своїм послідовникам Він сказав: «... коли праведність ваша не буде рясніша, як книжників та фарисеїв, то не увійдете в Царство Небесне!» (Мт. 5:20). Чи не посоромлять фарисеї своєю ревністю нас, християн? «Це треба робити, і того не лишати!».

Безумовно, апостол Павло, як істинний юдей і фарисей, перед своїм наверненням практикував десятину. І хоч він ніде прямо не говорить про десятину, він вказує, що християни повинні давати в міру можливості (2 Кор. 8:11). Це означає, що величина наших давань залежить не від того, скільки в нас залишилось після всіх видатків. А від того, який наш прибуток (дохід). Важко, однак, уявити, що християни з юдеїв, як і з поган, могли тлумачити його слова в бік зменшення давання.

Отже, чи можемо ми, називаючи себе християнами, користуючись щедрими благословеннями Бога, дарами Його благодаті, переживаючи велику Божу любов, — давати менше? Звичайно, ні! Десятинна — мінімум, з котрого починається християнське давання.

Ми маємо цей великий привілей — віддавати десятину частину всіх своїх доходів і більше. І поки є час і можливість, будемо робити це з радістю. Коли ми усвідомлюємо, що Бог вчинив для нас, жодна сума не видається нам надто великою, а десятинна стане лише початком. Бог же «надолужить вашу всяку потребу за своїм багатством у Славі, у Христі Ісусі» (Фил. 4:19).

Безумовно, ми живемо в нестабільний час. Але саме в труднощах перевіряється наше сповідання. Чи можемо ми довіряти Господу в таких умовах? Чи надіємося цілком на Божі обітниці? Чи можемо жертвувати не від надміру, а від недостатку? Так, Біблія спонукає жертвувати і тих, хто не вважає себе багатим і навіть забезпеченою людиною. Наскільки ми вірні в малому? Як розпоряджаємось тим, що дав нам Бог? Відповідь за нами.

Володимир Андрієць.

ОБРАЗЛИВІСТЬ

А що коїться всередині серця, коли ми чуємо на свою адресу негативні слова або хтось кидає що-небудь образливе нам в обличчя, та ще і в присутності інших? Нам боляче, образливо, ми можемо навіть озлобитися.

Чи нормальне це почуття — образа? Чому воно появляється і які плоди приносить? Нагадаймо собі історію, описану в Бут. 4:1-12. Серце Каїна наповнило образа. Внаслідок цього обличчя його похилилося (4:6). Таким чином, можна зробити висновок, що образа привела його до смутку. Та це й зрозуміло, адже ніколи

образу не приносила нікому радості.

Але що несе з собою цей смуток? У Приповістях 17:22 написано, що «пригноблений дух сушить кості», тобто руйнує здоров'я людини. Іншими словами, це означає, що образа може навіть мати руйнівну дію на здоров'я людини і більше того — спонукати людину до вбивства (1 М. 4:8).

Чому в серці Каїна зародилась образа? І взагалі, що сприяє її появі? Образа живе і приносить рясні плоди в житті людини, якщо вона високої думки про себе.

Подивімося на Ісуса Христа. Чи бачимо ми Його хоч раз у стані образи? Ні. Йому говорили, що в Ньому живе демон, а Він спокійно відповідав, що в Ньому демона нема (Ів. 8:49-50); Його зраджували, а Він або лагідно докоряв людину поглядом (Лк. 22:55-61), або ж лагідним словом торкався до серця зрадника (Лк. 22:48). Що відбувалося в Його серці, коли Він зустрічався з такими проявами? Як Він міг так спокійно реагувати на несправедливість і зраду? Адже часто саме в пошуках справедливості, стикаючись з людською нечесністю, ми ображаємося, мучимося від страшного болю всередині, а Той, Хто є родона-

чалником справедливості, так спокійно реагував на її відсутність. Господь Ісус Христос володів дуже сильними «протиобразливими» засобами, про які нам просто необхідно пам'ятати.

Передусім, Він був смиренним і лагідним (Фил. 2:6-8). Тому і в Єрусалим в'їжджав не на білому коні, а на молодому ослі, щоб люди бачили Царя як лагідну і сумирну Особу. Якщо ж людина вважає себе значною особистістю, а їй не віддають пошани, це породжує образ. Тобто корінь образи — це гріх, який називається самолюбством.

Другий «протиобразливий» засіб — прощення. Дивлячись на життя Ісуса, ми бачимо, що Він постійно використовує його аж до сьогодні, коли діти Божі засмучують Його. І їм також Він радить прощати образи один одному (Еф. 4:32).

Побитий посуд. Сльози за зачиненими дверима. Пекучий біль образи. «Це ти винен!». – «Ні, ти!». Хто зробить перший крок? З гуркотом зачинені двері. Утеча з дому. «Негайно повернися!». – «Ти мене не розумієш!». – «Ти зведеш мене до могили!»

У конфліктах поколінь, сім'ї, церкви так потрібен цей крок – крок назустріч!

Цей крок повинен був зробити хтось сильніший, мудріший і досвідченіший. Здатний увійти в становище іншого, пожертвувати своїм високим статусом і навіть принизитися. І Він вирішив: Я піду!

Він замкнув Себе в рамки людського тіла, хоча був Неосязний! Він їв із митниками та грішниками, хоча був Святий! Він омив ноги своїм учням, хоча був Царем! Він дозволив прибити Себе до хреста, хоча був Всемогутній! Він став Другом простим рибалкам, хоча був їхнім Творцем!

«Не змушуй мене підвищувати голос!». «Буде так, як я сказав!». «Слухайся старших, ти ще малий!».

Людям так хочеться, щоб їх слухалися з першого слова. Вони дуже добре знають своє законне право на повагу. І тому намагаються вплинути методами тиску й контролю. Відповідна реакція – бунт і протест. Авторитет, який дарує Бог, людський егоїзм часто використовує для того, щоб керувати. А Бог покликав нас служити!

Він мав повне право керувати. Замість цього показав шлях. Він міг наказати, але просто попросив. Міг змусити, а замість цього надихнув. Усе життя Він служив іншим, жертвуючи Собою. І тому жінка із зламанною долею, ввійшовши одного разу в дім Симона прокаженого, припала саме до Його ніг. Серед усіх авторитетних фарисеїв і учителів Ізраїлю вона впізнала свого равві — Того, Кого називали Другом митників і грішників.

Чи легко нашим близьким підійти до нас і відкрити своє серце? Чи вони, швидше, поділяться з кимось іншим, тільки не з нами. Ніколи не забуду, як одного дня до мене підійшла молодша сестра. Перед тим вона добряче отримала від учителів, а потім і батьків. І було за що! Почувши про те, що трапилося, я взяв її за руку (коли ви берете людину за руку, це означає, що ви не вище і не нижче, а на рівні з нею, що ви – друг) і сказав: «Те, що ти зробила, справді, дуже погано. Але все можна виправити. Якщо постарасяся, ти зумієш! Я допоможу тобі, чим зможу».

Те, що я почув у відповідь, я не проміняв би ні на що у світі: «Дякую. Мені здається, лише ти мене розумієш!». Наші

КРОК НАЗУСТРІЧ

кинувшись вранці, я помітив свого батька, який стояв перед вікном і молився.

Скільки разів на день ви говорите своїм дітям, що їм треба покаятися? Скільки разів кажете чоловікові, що він грішник? А як щодо близького спілкування? Чи маєте ви час їх вислухати і просто побути разом – без проповідей і докорів?

Крок. Щоб його зробити, потрібна жертва. Зосередження не на своєму комфорті, а на болю іншого.

Один хлопчик в школі дуже ображав мою сестру. Я вирішив поспілкуватися з ним і багато молився про це. Чесно кажучи, коли йшов до школи, у мене була велика спокуса поговорити з ним досить жорстко. Але я добре розумів, що дитина може так поводитися не від хорошого життя. При зустрічі він намагався триматися спокійно й показати, що зовсім мене не боїться. Перш за все, я повів його в шкільну їдальню і взяв чаю з печивом. Запитав про його сім'ю. Він був закритий і відповідав короткими фразами: «Так», «Ні». Тоді я розповів йому про себе. Проте, що переживав, коли був таким, як він. Як було важко, коли тато з мамою сварилися. Як було страшно, що тато може прийти з роботи нетверезий. В один момент він раптом опустил свої очі й сказав: «Мені теж буває страшно...»

Він відкрився мені. Виявилось, що його старший брат – у в'язниці, батьки майже постійно на заробітках. Він живе з бабусею і практично відданий сам собі. І вулиці.

А тепер уявіть, що перед вами дитина, яку немає кому вислухати. Можливо, його карають вдома за пустощі, якими він намагається привернути до себе увагу. У школі додають вчителі за невиконані домашні завдання і погану поведінку. Можливо, старшокласники на перерві відібрали в нього гроші. Це просто беззахисна дитина! Що було б, якби я, у свою чергу, виявив зверхність, грубість і тиск? Тоді непослух переросте в запеклість, образа – у неприязнність, а бунт стане стилем життя! А що далі? Алкоголь? Наркотики? Колонія для неповнолітніх?

Хто це зупинить?

Чи зможемо ми побачити за непослухом біль, за маскою байдужості – страх, а за вдаваною агресивністю – крик про

стосунки дуже зміцнилися. Я став другом, якому вона не боїться розповісти про свої помилки й попросити поради. Я не виправдав її неправильних вчинків, але зрозумів її помилки, тому що й сам помиляюся.

Минув час, і в нас виникли деякі спірні питання. Я бачив, що їй починає подобатися те, що шкідливе. Я не знав, як на неї вплинути, і почувався безсилим. Зазвичай коли ви усвідомлюєте свою безпорадність, неспроможність щось змінити, приходять роздратування, образа, що до вас не прислухаються. І найгірше, що можна зробити, – це випустити свій гнів назовні. Проявлена зверхність не тільки не вплине на людину, а ще більше зіпсує ваші стосунки з нею. Ви опинитесь в опозиції і остаточно втратите можливість допомогти. Я довго просив у Бога мудрості.

Якось ми сіли поруч, і я сказав, дивлячись їй в очі: «Я дуже тебе люблю. Люблю тебе не за те, що ти слухаєшся чи гарно поводишся. Просто ти дорога мені. Навіть якщо ти не послушаєш моїх порад, я все одно буду тебе любити. Тільки мені буде дуже боляче, бо ти зашкодиш своєму життю». Господь був так близько біля нас! Вона заплакала, пригорнулася до мене і сказала: «Я ніколи більше не буду так робити. Я не хочу, щоб тобі було боляче!».

Я знаю одне: якщо вона не побачить Бога в церкві, у батьках, у мені – їй буде дуже важко пізнати Його.

«Скільки разів тобі казати!». «Ти постійно все псуєш!». «Тобі нічого не можна довірити!»... Я теж іноді говорю так. Але відразу прикушуюю язика, усвідомлюючи,

що це призводить лише до образ і псує стосунки. Я заглянув глибоко в себе і зрозумів, що так говорять мій егоїзм, моя зачеплена гордість.

І ще одне. Я подумав, що якби кожного разу, коли я помиляюся, Господь говорив і чинив зі мною так само, моє життя було б просто жахливим! У одній сім'ї я почув від дівчинки такі слова: «Моя мама постійно на мене кричить. Не розумію, чому вона мене так ненавидить?! Мені здається, що я зайва на цій землі!».

Часто нам здається, що спасіння наших близьких залежить від того, наскільки ревно ми їм проповідуємо. Можливо, хтось уже переживає гіркі наслідки такої практики – вас почали уникати. А можливо, ви й самі уникаєте своїх домашніх, мотивуючи це відсутністю спільних інтересів.

Одного разу ми сиділи з мамою і сестрою в кімнаті. Тим часом батько сам вечеряв на кухні. Господь дещо сказав моєму серцю: «Чому ви тут, а він – там?» Ми ніби відділилися, протиставили себе батькові, залишили його самого. Таке мислення не має нічого спільного з Євангелієм. Ісус Христос їв і пив з людьми, щоб побудувати з ними стосунки.

Я зробив крок – пішов до тата. Перше, що він сказав: «Я нікому не потрібний!». Ви навіть не уявляєте, наскільки ви потрібні вашим близьким, навіть якщо вони цього не виказують. Я відказав: «Тату, не смій так говорити! Ти мій батько! Я люблю тебе такого, який ти є. Господь звільнить тебе від твоєї залежності. Ми з тобою!». Ми почали частіше спілкуватися. Якось, про-

СЛУЖІННЯ ДІТЯМ

Уже традиційно в останні вихідні листопада проходить звітна конференція працівників відділу дитячого служіння ЦХВСУ. З різних куточків України приїжджають дитячі працівники, щоб поділитися досвідом, провести аналіз розвитку дитячого служіння за пройдений рік та визначити, як рухатися далі.

Конференції завжди проходять в інтерактиві: кожен має право виступу, проходять жваві дискусії, обговорення. Більшість керівників обласних відділів працюють тривалий час і вже достатньо знайомі, здружені та почувуються єдиною сім'єю. Тож на таких зустрічах ми можемо ділитися не лише ситуаціями із служіння, але й власними та сімейними успіхами і невдачами. Ми вдячні за це Богів, Який поєднав нас у спільній праці з дітьми і для дітей.

Приємно, що все більше і більше братів обираються відповідальними за дитяче служіння в обласних об'єднаннях ЦХВСУ. Працювати в дитячому служінні – це досить відповідальна і серйозна справа перед Богом, це стратегічний напрям розвитку Церкви. Цього року вислів: «Служіння дітям, служіння з дітьми, служіння дітей» став своєрідним

слоганом відділу дитячого служіння. Адже в ньому закладено мету нашої праці серед дітей.

Форма проведення звітних конференцій змінюється щороку. Цікавинкою цьогорічної конференції стало те, що в перший день приїзду учасників, ми мали можливість неформально поспілкуватися за чашкою кави чи чаю та обговорити в групах деякі питання. При реєстрації учасникам було запропоновано провести аналіз розвитку дитячого служіння методом «Продовжити речення». Кожен отримав два листочки, щоб дописати наступні речення: «Сильною складовою розвитку дитячого служіння є...» і «Дитяче служіння буде розвиватися краще, якщо...» Усі відповіді учасників кріпилися на плакати, тож їх можна було читати протягом конференції.

Ще кожному учаснику пропонувалися стікери, на яких потрібно було записати подяку Богові за цей рік і прикріпити на іншому плакаті. До сліз зворушували ці подяки... Скільки благословень посилає нам Бог – навіть більше, ніж ми просимо чи можемо уявити.

Кожен міг також розповісти й записати свідчення про чудеса і славу Богу, щоб поділитися ними під час вечірнього богослужіння. Лідія Садолько консультувала бажаючих і допомагала правильно сформулювати свідчення подяки.

Цікавими ідеями для святкування Різдва поділилися представники асоціації

«Поклик». Детальніше дізнатися про цей проект можна за телефонами: 0672409-520, 0671554444.

Оксана Кучинська проводила майстер-клас по складанню перспективних планів у дитячому служінні. Наступного дня було практичне застосування викладеної теми через складання перспективних планів для кожної області.

Учасникам конференції служили Арнольд і Джой Ластінгери, котрі ділилися своїм величезним досвідом служіння в церквах і виступили прекрасним прикладом для присутніх тим, що в будь-якому віці ми можемо нести служіння в церкві. Доктор Арнольд Ластінгер, Президент ЄТС, ділився темою про методи викладання і вибрав досить цікавий підхід

до аудиторії: «Я хочу дати інструмент в руки майстрів, які зможуть використати його набагато ефективніше, ніж я». Дуже практичними та доступними були наочні посібники на різдвяну тематику, які демонструвала сестра Джой Ластінгер. У всіх її презентаціях відчувалася величезний досвід служіння та практичного викладання учням недільної школи. Ми дуже вдячні Богові за них!

Ввечері відбулося богослужіння на тему: «Дякуйте Господу, добрий бо Він, бо навіки Його милосердя!». Співом служила присутнім група прославлення з Київського біблійного інституту, учасники конференції сиділи про чудеса Божі і ділилися істинами Слова Божого.

Наступний день розпочався з моли-

допомогу? Чи зробимо крок назустріч?

На власне здивування, протягом усього спілкування з цим хлопчиком я майже ні разу не згадав про ціль свого приходу. Я розповів йому про Ісуса Христа й запропонував конкретну допомогу. Коли ввечері моя сестра прийшла додому, її перше запитання було: «Що ти з ним зробив? Він відкрив мені двері, коли я заходила в клас, і вітався з усіма вчителями, яким раніше говорив тільки грубощі!».

Я бачу, як люди реально змінюються, коли зустрічаються з Ісусом Христом – Тим, Якого вони можуть побачити у звичайній людині! І ще ні разу не бачив змін на краще під впливом докорів, тиску і зверхнього ставлення.

Є спосіб досягнути весь світ! «Щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав» (Ів.17:21). Це план спасіння через близькі стосунки. Уявіть, що ви в центрі, справа від вас Ісус, а зліва – той, кого ви хочете досягнути. Для того, щоб познайомити їх між собою, необхідні дві умови: близькі стосунки з Ісусом Христом плюс близькі стосунки з цією людиною. Якщо хоч один із цих зв'язків порушений, нічого не вийде!

Чому діти іноді більше слухають світ і його поради, ніж батьків? Відповідь проста – у них кращі стосунки зі світом, ніж з батьками. Ми прислухаємось до тих, хто має для нас авторитет, кого поважаємо, чия думка для нас важлива – хто є нашим другом! Улюблена стратегія Стародавнього Риму і ще давнішого диявола: «Розділяй і володарюй!» (лат. divide et impera). Тому споконвіку існує нерозуміння між багатими й бідними, старшим та молодшим поколінням тощо. Ця стратегія має успіх лише з однієї причини: жодна зі сторін не бачає першою зробити крок до примирення.

Усе Євангеліє Ісуса Христа – це Євангеліє стосунків: чоловіків із дружинами, служителів із церквою, роботодавців із працівниками, народу з владою, батьків із дітьми, а найперше – людини з Богом. І тому неможливо зробити крок до людей, не зробивши спершу кроку до Того, Хто звільняє від егоїзму і дає здатність служити з любов'ю.

Потрібно щось робити! Ми втрачаємо один одного! Сьогодні залежить від нас, чи зробимо ми крок назустріч, по якій би бик барикади ми не були. Знайдіть час вислухати. Постарайтеся зрозуміти. Знайдіть час побути з Богом, і нехай Він допоможе вам...

Дмитро Довбуш.

твоній години. Ми прославляли Господа і поклонялися Йому. А потім своїми думками з учасниками конференції поділилася Лариса Оніщук, завідділом дитячого служіння ЦХВСУ. Тема її виступу – «Фактори суспільства, що впливають на виховання дітей». Обговорювалися різні питання з життя суспільства та церкви, які можуть негативно впливати на навчання та виховання сучасного молодого покоління. Було зроблено наголос на тому, що незважаючи на всі негативні тенденції нашого часу, Бог не змінився і в Ньому наша сила, а для Господа немає неможливого! Якщо ми з Ним, то будемо успішними в благовісті, навчанні та вихованні дітей і підлітків.

А потім Василь Глинянський своєю проповіддю: «Куди веде мене Бог» спонукав всіх задуматися над перспективою подальшого життя і служіння. Після проповіді дитячі працівники об'єдналися в групи за різними напрямками служіння й обговорювали бачення та писали молитовні потреби.

Закінчилася зустріч на урочистій ноті: інструкторам (методистам) недільної школи вручали свідоцтва про закінчення навчання. Протягом двох років на курсах навчалися 12 студентів, які готувалися для того, щоб проводити навчання для дитячих працівників у різних регіонах України. Учасники ревно молилися за них, а Петро Вернигора звершив молитву за єдність команди та благословив на подальшу працю.

Зустріч закінчилася, але учасники ще довго не від'їжджали: спілкувалися, обмінювалися різною інформацією, ідеями, досвідчені давали поради молодим служителям. Усі були однією великою родиною...

Віктор Вознюк: МИ МАЄМО ВІДПОВІДАТИ НА ВИКЛИКИ ЧАСУ

У ЦХВЕУ – подія: видано посібник «Засади віровчення Церкви ХВЕ України». Про актуальність такого починання і перспективи діяльності відділу освіти нашого братства наш кореспондент розмовляє з керівником відділу освіти Віктором ВОЗНЮКОМ.

– Як виникла ідея щодо написання посібника «Засади віровчення»? Чи справді існувала потреба в виданні такого роду?

– Ідея написання посібника виникла ще декілька років тому. Неозброєним оком було видно, що в наших церквах є потреба у систематизованому навчанні. Прогресував догматичний різнобій, бракувало ствердження в ключових богословських питаннях з одного боку і простого пояснення основ біблійного віровчення з другого.

– Яку ціль ви переслідували, реалізуючи цей проект?

– Головна мета цього проекту – донести мінімальний рівень знань віровчення Церкви ХВЕ до кожного її члена незалежно від віку, становища чи статі. Програма повинна включати перелік тем, який потрібен віруючим для особистого засвоєння, а також для того, щоб розповісти невіруючим чи представникам інших конфесій про основи нашої віри та принципи служіння Богові в євангельській Церкві.

– Як зреагували на цю ідею старші служителі братства?

– Усі були одноставними стосовно доцільності такого масштабного навчання в братстві за допомогою навчального посібника. Окрім того, ми отримали підтримку в редагуванні матеріалів, оскільки наші єпископи надали цінні поради та зауваження щодо окремих тем. А в передмові до посібника старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко підкреслив, що потреба такого підручника доказана життєвою практикою, і тому така книжка повинна бути в кожній місцевій церкві.

– А яким чином, власне, вибиралися теми? І чи вдалося, на вашу думку, авторам, задіяним в проекті, об'єктивно висвітлити всі ці теми?

– Вибір тем відбувався наступним чином. При відділі освіти була створена робоча група, яка запропонувала свій перелік. Цей варіант був розглянутий на комітеті нашого братства, були внесені відповідні пропозиції. Після отримання остаточного варіанту робоча група розпочала написання кожної теми у вигляді статті. На мою думку, автори максимально намагалися висвітлити тематику. Звичайно, ми не претендуємо на абсолютну досконалість, але намагалися триматися чітких біблійних напрямків у тому чи іншому питанні.

– На яку аудиторію розрахований новий посібник?

– Навчальний посібник розрахований на широку аудиторію, включаючи пасторів, вчителів, проповідників, рядових членів церкви. Іншими словами, всіх, хто хоче кра-

ще зрозуміти науку Христову, щоб якомога ефективніше виконати Його волю.

– Окрім посібника, відділ освіти видає ще й навчальний зошит. Це додаток до посібника? Яка його ціль?

– Навчальний зошит був потрібний як своєрідний скорочений конспект до посібника. У ньому віддзеркалені всі теми, написані в доступній формі, до того ж після кожної теми можна зробити записи. Це було зроблено для того, щоб кожен брат чи сестра, які слухають чергову тему, мали базовий матеріал для закріплення та опрацювання його вдома.

– Чи є вже якісь відгуки в братстві щодо цього проекту відділу освіти?

– Так. У різних місцях ми проводили опитування стосовно цього проекту і всюди отримували велику підтримку як від служителів, так і від рядових членів церков.

– Впевнені, що це перший, але не останній освітній проект вашого відділу. Чого чекати далі?

– Наступного року відділ освіти розпочинає працю над проектом, який буде стосуватися практичних порад для пасторів у богослужбовій практиці. Будуть подані поради для ефективного звершення різних духовних потреб і церемоній, зразки проведення священнодій тощо.

– Наскільки потрібна, на вашу думку, Церкві освіта. І яка саме освіта?

– Думаю, рівно настільки, наскільки потрібно виконувати заповіді Христа. Ні в кого немає сумніву стосовно необхідності виконання заповідей. Адже сам Ісус сказав Своїм послідовникам, що вони мають навчити всі народи. Він, до речі, був Вчителем, а апостоли спочатку були учнями. Ми рекомендуємо здобути спочатку біблійну освіту. Світська освіта також потрібна, особливо людям, котрі обіймають ключові служіння, адже ми маємо відповідати на серйозний виклик часу.

– Що б ви відповіли тим, хто досі переконаний, що достатньо читати Біблію, а більше ніякої освіти віруючим не потрібно.

– Біблію читати потрібно насамперед. Це своєрідна база для будь-якої освіти. Але Біблію потрібно ще й досліджувати (Ів. 5:39), а тому виникає необхідність в елементарних знаннях з культури, історії тощо як своєрідного інструментарію для дослідження Слова.

– Ви згадали про серйозний виклик часу. Чи готовий відділ освіти Церкви ХВЕУ відповісти на нього?

– Ми намагаємося це робити. Звісно, на всі виклики сьогодення важко реагувати, але відповідати на ті, що стосуються питань навчання віруючих, – це наш обов'язок.

ПРЕЗЕНТОВАНО НАВЧАЛЬНИЙ ПОСІБНИК «ЗАСАДИ ВІРОВЧЕННЯ ЦЕРКВИ ХВЕ УКРАЇНИ»

6 грудня в Києві відбулася робоча зустріч працівників відділу освіти Церкви ХВЕ України.

На конференцію, яка проходила в приміщенні Київського біблійного інституту, з'їхалися відповідальні за обласні відділи освіти зі всієї України, а також представники навчальних закладів братства.

Першу частину зустрічі розпочав керівник відділу освіти ЦХВЕУ пастор Віктор Вознюк. Привітавши присутніх, Віктор Володимирович надав слово

звершив Микола Петрович, керівник обласних відділів освіти звітували за виконану працю в регіонах у 2011 році. Віктор Вознюк подякував братам і сестрам за вірність у служінні Богові та Його Церкві, а також подав інформацію про власне служіння і про створення об'єднання християн-науковців ЦХВЕУ.

Представник «Відеошколи Рейнхарда Бонке» репрезентувала навчальну програму для майбутніх євангелістів, а керівник відділу євангелізації Церкви ХВЕ України пастор

Олександр Попчук привітав працівників освіти і проінформував присутніх про створення групи для навчання євангелістів при Київському біблійному інституті.

Після того секретар відділу освіти ЦХВЕУ Богдан Галюк подав фінансовий звіт, а керівник відділу освіти Віктор Вознюк презентував навчальний посібник та навчальний зошит «Засади віровчення Церкви ХВЕ України». Після того освітяни обговорювали

при євангельських церквах України, впровадження навчальної програми для християн-науковців на здобуття базової теологічної освіти тощо.

Особливу увагу приділили розробці підручника «Богослужбова практика Церкви ХВЕУ. Посібник для служителів». Віктор Вознюк зазначив, що ціль підручника – дати поради служителю щодо богослужбової практики ЦХВЕУ. Підручник описуватиме священнодій та подасть сценарії їх проведення (спомин

першому заступнику старшого єпископа ЦХВЕУ єпископу Миколі Синоку.

Микола Петрович заохотив освітян до ревного служіння: «Ваша ціль – зробити Євангеліє практичним для християнської спільноти, тож сміло прямуйте до неї». Проаналізувавши загальну ситуацію з християнською освітою у світі та в Україні зокрема, служитель показав позитивні зміни, які відбулися в суспільстві завдяки впливу християнської освіти, а також звернув увагу на апостолів Христа, які не просто проповідували, а й навчали народ (Дії 4:1-2).

Після молитви благословення, яку

методи реалізації проекту в церквах України. Прийнято рішення рекомендувати комітету Церкви ХВЕ України визначити другу та третю неділі в місяці днями для обговорення тем, поданих у підручнику.

По обіді присутні отримали замовлену кількість віддрукованих підручників та зошитів і продовжили обговорення майбутніх проектів відділу освіти. Серед них: «Біблійні читання у 2012 році», розробка навчальної програми для підлітків (спільно з відділом дитячого служіння), друк зошитів та щоденників для школярів із християнською символікою, заснування загальноосвітніх шкіл

смерті Ісуса Христа, водне хрещення, шлюб, молитва над дітьми, похорон, посвячення дому молитви, покладання рук, молитва над хворими та ін.).

До робочої групи цього проекту ввійшли Петро Музичук, Віталій Яцюк, Василь Малик, Віктор Вознюк, Петро Ришко, Сергій Манелюк, Роман Соловій, Анатолій Кліновський, Ростислав Мурах та Микола Синоку.

Заключну молитву звершив відповідальний за відділ освіти ЦХВЕУ в Чернівецькій області пастор Василь Малик.

Богдан Галюк.

Прес-служба відділу освіти ЦХВЕУ.

У дитинстві батьки нам здаються всемогутніми. Вони все знають, все вміють, їх нічим не здивуєш. Але минає час, і ми починаємо зауважувати, що не такі вже вони й досконалі: часто помиляються, безперервно дратують нас своїми повчаннями, «застарілими» поглядами і постійними заборонами — цього не можна, туди не ходи, так не роби! Яка людина може це стерпіти?

І ось настає довгожданий момент, коли «пташка вилітає з клітки»! Ми відриваємося від наших батьків, перестаємо від них залежати (хоч це не закон): своє життя, своя робота, перша зарплата... Роби що

ДІТЯМ ПРО БАТЬКІВ

хочеш, їж що хочеш, йди куди заманеться. Словом, свобода!

А через деякий час появляється своя сім'я. А з нею — турбота про дім, про біз-

нес, море клопотів з дітьми... Про батьків нема часу навіть подумати, не те щоб зателефонувати чи в гості піти. Ми самі вже дорослі, і батьки повинні розуміти нашу

суперзайнятість і суперзавантаженість. Адже вони також були такими.

І ось що цікаво. В Інтернеті можна знайти багато порад для батьків про те, як виховувати дітей, але пошукати поради для дітей щодо батьків. Та купа інформація, що її можна знайти, у підсумку веде до джерела вічної мудрості — Біблії.

І перше, що впадає в око, — це одна з десяти заповідей: «Шануй свого батька та матір свою, як наказав був тобі Господь, Бог твій, щоб довгі були твої дні і щоб було тобі добре на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі» (5 М. 5:16).

Що ж означає «шанувати»? Насамперед, зважати на них, сприймати, відводити їм належне місце у своєму житті: рахуватися з їх словом, не заперечувати, вчитися покірливості.

Ісус сказав: «Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене» (Ів. 6:38). Іншими словами, Божий Син у всьому був послухним і покірним Небесному Отцю. Можна висло-

витись інакше: Бог послав Свого Сина, Ісуса Христа «у відрядження» на землю, і Той беззаперечно виконував усі завдання Отця, шануючи Його і підкоряючись Йому.

Дивовижна Особа Ісус Христос назавжди залишається авторитетом і взірцем в усьому: як не грішити, як ставитися до дітей, до старших, хворих і... до своїх батьків. Цікавий той факт, що Ісус постійно спілкувався з Богом-Отцем. Він виходив на гору, в сад, і довго розмовляв з Ним...

Чи не приклад це для нас, «дорослих дітей», у ставленні до наших «постарілих» батьків і матерів? Можливо, почати можна з того, щоб просто згадати про них? Згадати, як вони про нас турбувалися, як годували, одягали, бігали в дитячий садок, школу, інститут. Як ночей недосипали, коли ми хворіли, як переживали за нас. Як мріяли про наше майбутнє і, природно, бажали нам тільки найкращого! І як би вони не поводитися, що б не говорили — вони нас любили, люблять і будуть любити завжди. До кінця своїх днів...

ФАКТОР МЕЛХИСЕДЕКА

Одним із найбільш інтригуючих теоретиків практичної місіонерської діяльності на Заході нині є Дон Річардсон. У віці 20 років він відчув у своєму серці поклик до місіонерського служіння серед дикунів племені мисливців за головами в Новій Гвінеї. Вивчаючи мову племені сауї, Дон з усіх сил намагався подолати перешкоди, з якими він стикнувся у спробі донести Євангеліє до цього племені. Але, як писав місіонер, «в їхніх очах не Ісус, а Юда був героєм Євангелія, а Ісус був просто нерозумним невдахою, над яким всі лише сміялися».

Бар'єр на шляху спілкування здавався нездоланим, поки Дон не виявив аналогії викуплення, яка вказувала їм на втіленого Христа набагато ясніше, ніж будь-який окремо взятий уривок Біблії. І на основі цієї аналогії була написана перша книга Дона Річардсона «Дитя миру».

14:18). Хто ж такий Ель-ельон?

Ель і Ельон — це ханаанські імена Само-го Ягве. Ель часто зустрічається в стародавніх Угаритських текстах. Це хананейське ім'я знайшло своє місце навіть в давньо-єврейській мові, якою говорили нащадки Авраама, в таких словах, як Бет-ель — «дім Бога», Ель Шаддай — «Бог Всемогутній» чи Елохім — «Бог» (множина імені Ель, яка дивовижно зберігає значення єдності).

Окрім того, Ельон з'являється як ім'я Бога у фінікійській мові — більш пізній гілці старої хананейської мови часів Мелхиседека. І навіть складне ім'я Ель-Ельон виявлене в давньому арамейському надписі, нещодавно знайденому в Сирії. Об'єднані разом, ці два поняття Ель та Ельон означають «Бог Всевишній».

Постає питання: чи було перешкодою для Авраама, який, ймовірно, називав Всемогутнього «Ягве», використання Мелхиседеком цього хананейського імені Ель-Ельон для повноцінного означення Бога? Відповіді нам шукати не доводиться. Мелхиседек зробив такий вчинок, який мав би піддавати позицію Авраама випробуванню: «І поблагословив він його та й промовив: «Благословенний Аврам від Бога Всевишнього (Ель-Ельона), що створив небо й землю. І благословенний Бог Всевишній (Ель-Ельон), що видав у руки твої ворогів твоїх» (1 М. 14:19-20).

Приготуйтеся до відповіді Авраама. Можливо, ми почуємо в біблійному викладі першу богословську суперечку. Що ж відповідь Авраам? Чи скаже він: «Хвилиночку, ваша царська величність! Правильне ім'я Всемогутнього — Ягве, а не Ель-Ельон! І значить, я ніяк не можу прийняти благословення цим хананейським іменем, тому що будь-який хананейський образ Всемогутнього, без сумніву, затуманений язичницькими уявленнями. Так чи інакше, Ягве сказав мені, що Я — той, хто повинен бути благословенням для всіх народів на землі, включаючи й вас, хананей. Чи не здається вам, що, благословляючи мене, ви дієте трохи самонадіяно?».

Ні, він так не скаже! Авраам відповів тим, що «дав йому десятину зо всього» (1 М. 14:20). Цей вчинок Авраама — сплата Мелхиседеку десятини пізніше викликав розширений коментар автора Послання до євреїв в Новому Заповіті. Він, наприклад, пише: «Побачте ж, який він великий, що йому й десятину з добіччї найліпшої дав патріярх Авраам!». Потім автор продовжує, доводячи, що на підставі цього священство Мелхиседека-хананеянина повинне вважатися вищим, ніж левитське служіння єврейського народу (Євр. 7:4-10).

Що ж до благословення, даного Мелхиседеком, і прийняття цього благословення Авраамом, той же автор пише, що Мелхиседек «поблагословив того, хто обітницю мав. І без усякої суперечки більший меншого благословляє» (Євр. 7:6-7).

Але це ще не всі свідчення неймовірної величчї цієї ханаанейської фігури на ім'я Мелхиседек. Автор Послання до євреїв цитує далі пророцтво юдейського та ізраїльського царя Давида — царя, який першим відібрав давнє місто Мелхиседека Салім у євусеїв (1000 р. до Р.Х.) і перетворив його на Єрусалим — столицю єврейського народу. Давидове пророцтво без недомовок стверджує, що коли прийде юдейський Месія, Він не буде належати до тимчасового, по суті, левитського служіння, суворо

обмеженого кривими родинними стосунками. Він, швидше, буде священником за чином Мелхиседека, належність до якого ніби не обмежена одним певним родом. Мало того, належність Месії до цього чину Мелхиседека затверджена не більше не менше, як божественною клятвою і є вічною! «Поклявся Господь, і не буде жаліти: Ти священник навіки за чином Мелхиседековим» (Пс. 110:4).

Який же зміст проглядається в біблійному твердженні, що за духовним достоїнством Мелхиседек вищий від Авраама? Що робило Мелхиседека вищим? Мені здається, що відповідь полягає в порівнянні того, ким вже був Мелхиседек, з тим, якою була роль Авраама в Божому промислі. Ідея полягала в тому, що Мелхиседек стояв в долині Шаве символом чи вираженням загального Божого відкриття роду людському, тоді як Авраам представляв, відповідно, основане на Заповіті, закріплене як закон особливе Боже відкриття. Загальне Боже відкриття вище від Його особливого з наступних двох причин: воно старше і звернене стопроцентно до всього людства (Пс. 19), а не до малої його частини! І таким чином, правильно було Аврааму, який представляв більш молоде і менш універсальне відкриття, сплатити представнику загального відкриття десятину в знак визнання його прав.

Жодною мірою давня присутність в Ханаані Мелхиседека не применшувала особливості, даної йому Богом долі Авраама! Навпаки, немає жодного натяку на те, що ці два чоловіки поставилися один до одного хоча б з відтінком ревності чи суперництва. Мелхиседек розділив з Авраамом хліб і вино, а Авраам сплатив десятину Мелхиседеку. Вони були братами в Ель-Ельоні-Ягве і союзниками в Його промислі! Оскільки і загальне, і особливе відкриття — обидва походили від Ель-Ельона-Ягве, природно було сподіватися, що Мелхиседек і Авраам вчинять саме так, як і вчинили.

Дивно, але вони продовжували так само чинити й протягом всієї наступної історії людства. Тому в міру того, як особливе відкриття Ягве (фактор Авраама) продовжувало в епоху і Старого, і Нового Заповіту поширюватися по світу — загальне відкриття (фактор Мелхиседека) виявлялося поряд, приносячи з собою хліб, вино і вітальне благословення!

Та існує ще й третій фактор. І взаємостосунки трьох аж ніяк не гармонійні. В той же день ще один ханаанський цар, особа, яка різко відрізнялася від Мелхиседека, зустрів Авраама в долині Шаве. Це був Бера, цар Содомський.

Він також був дружельюбним. Він запропонував Аврааму залишити собі здобич, відібрану в Кедор-Лаомера — добро, яке, фактично, раніше належало Содому.

Але зверніть увагу на реакцію Авраама: «Аврам же сказав цареві содомському: «Я звів свою руку до Господа, Бога Всевишнього (в оригіналі Ягве-Ель-Ельон); так само, як апостоли Павло та Іван прийняли пізніше Платонові «Теос» і «Логос» як імена, котрі підходять для Бога Істинного, Авраам у свій час погодився з Мелхиседеком хананейським іменем Ель-Ельон, Творця неба й землі, що від нитки аж до ремінця сандалів я не візьму з того всього, що твоє, щоб ти не сказав: «Збагатив я Аврама» (1 М. 14:22-23).

Носії фактору Авраама протягом всієї історії повинні наслідувати його приклад, демонструючи ту ж проникливість — вміння, перебудовуючи серед хананейців, відірваних істинно дружній фактор Мелхиседека від решти темних елементів хананейської культури — назвемо їх Содомським фактором. Вони повинні були навчитися приймати один і відкидати інший, саме так, як зробив Авраам в долині Шаве.

І ще один висновок, який напрошується з цієї історії. Якщо Бог дав хананеям (та й, як ми бачимо в Новому Заповіті, сиропінікіянци, сотнику Корнілію, ефіопському вельможі, тобто іншим народам) попереднє свідчення свого існування, чи не міг Він поширити таке ж чи, щонайменше, схоже відкриття серед цих народів?

Іншими словами, чи Бог, який приготував Благую Вістку для всіх народів, готував ці народи для прийняття Благі Вістки? Якщо так, то сучасне уявлення, яке розділяють мільйони віруючих і невіруючих, що язичницькі народи не розуміють і, як правило, не хочуть прийняти християнську Добру Новину і що, в такому разі, не варто вмовляти їх її прийняти, — неправдиве. Бог насправді приготував світ до прийняття Доброї Новини. І в результаті цього значна кількість нехристиян проявила себе в багато разів більше прихильно до того, щоб прийняти Євангеліє, ніж ми, християни, виявилися готовими до цього з ними розділити.

б дуже важко заперечити, якби не останній пункт угоди між Ягве і Авраамом: «І благословляється в тобі всі племена землі!».

Ця заява висвітлює особливий характер обіцянки Ягве! Він благословляв Авраама не для того, щоб той переповнився егоїзмом, зверхністю, відчуженістю чи зосередженням тільки на самому собі. Ягве благословив його для того, щоб він сам став благословенням — і не тільки для свого роду! Це благословення мало на меті поширитися на всі народи землі!

Богослови називають ці обітницї Заповітом Авраама, але це щось більше, ніж простий договір між Богом і якоюсь одною людиною. Він відмічає початок розвитку нового дивовижного етапу, який теологи називають особливим відкриттям.

Щоб поставити Авраама на шлях, що веде його до нової долі — «стати благословенням для всіх народів», Ягве привів його спочатку в чужу землю, наповнену найрізноманітнішими племенами, кожне з яких, у свою чергу, складалося з багатьох родів і сімей.

Потрохи обживаючись серед такої етнічної різноманітності, Авраам, найімовірніше, міг розвинути в собі певну міжнародну свідомість, яка безумовно потрібна тому, чия доля — стати «благословенням для всіх народів!».

Здавалося, все відбувалося так, як і сподівався Авраам, але Ягве мав сюрприз для нього...

Коли Бог говорив: «Благословляється в тобі всі племена землі», Аврам, можливо, думав, що Бог має намір зробити його самого і народ, який повинен походити від нього, єдиним джерелом духовного просвітлення для всього людства. Але це було не зовсім так.

Зрозуміло, що, прибувши в Ханаан (так називалася чужа земля), Авраам незабаром виявив, що щонайменше два міста — Содом і Гоморра вже заповнені

повною розпустою. Інші ж міста, особливо міста аморейців, готові були йти за прикладом Содому й Гоморри (див. 1 М. 15:16). Це виглядало так, наче у Всемогутнього Ягве не було іншого представника в цьому регіоні світу, крім Авраама, щоб змусити його відчувати себе вкрай необхідним!

Але коли Авраам зайшов зі своїм караваном вглиб землі Ханаанської, він зустрівся з дивною несподіванкою. Вони проходили мимо міста Саліма, назва якого означала «мир». Назва цього ханаанського міста послужила пізніше народженню вкрай багатозначного єврейського вітання «Шалом» і його арабського варіанту «Салам». Крім того, згодом слово «салам» додало свої п'ять букв до утворення другої половини назви міста Єрусалим — «основа миру». Але ще цікавішим, ніж саме місто Салім, був цар Мелхиседек, який правив ним.

Його ім'я складається з двох хананейських слів: «мелех» — цар і «цедек» — праведність.

Цар праведності? Серед хананейців, сумнозвісних своїм ідолопоклонством, принесенням в жертву дітей, узаконеним мужеложством і храмовою проституцією? Безумовно, виникла величезна помилка у виборі імені Мелхиседека!

Але ні! Кількома роками пізніше, повертаючись з блискучого бою з царем Кедор-Лаомером (див. 1 М. 14:1-16), Авраам увійшов у долину з хананейською назвою Шаве. У ті часи хананейці також називали її «долиною царя» (див. 1 М. 14:17). Якого царя? Здогадатися неважко! Ще не встиг Авраам увійти в царську долину, як цар Мелхиседек виніс хліб і вино, щоб вгамувати його голод.

І ось виявляється несподіване. Цей ханаанський «цар праведності», згідно з автором Книги Буття, є ще й «священником Бога Всевишнього (Ель-ельона)» (1 М.

ЦЕРКВА ОСТАННЬОГО ЧАСУ

«Не бариться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття. День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять... А коли все оце поруйнується, то якими мусять бути в святому житті та в побожності ви, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня, в яким небо, палючися, зникне, а розпалені стихії розтопляться? Але за Його обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває» (2 Петр. 3:9-13).

Багато хто звик бачити Бога добреньким, поборювачем: я грішу, а Він прощає, я не слухаюся, а Він благословляє. Але ні — не прощає. На небо проскочити неможливо. Що посіє людина, те й пожне.

Шанс покаятися перед Богом має кожне покоління людей. У тому числі і наше покоління. Наближається гнів Божий. Наближаються Його суди. І це знак.

Бог контролює ситуацію. Ми — люди останнього часу. Ми — Церква, яка очікує Його. Якими ж повинні ми бути в останній час перед пришествям Господа Ісуса Христа? В якому становищі повинна бути Його Церква?

Нам треба знати, на що рівнятися. У Біблії розповідається про Церкву, яку побудував Сам Бог. Він дав візирь Церкві. Він породив її у день П'ятидесятниці Духом Святим. І Він не захоче перед Своїм пришествям бачити Церкву безхребетною, котра не може нічого ні сказати, ні зробити.

Люди нині втомилися від теологічного Христа. Їм потрібен живий Христос, Котрий приходить в силі Духа. І Церква — це місце, де Бог хоче явити Себе.

Дух прийшов не для того, аби бути нашим адвокатом. Він прийшов, щоб бути адвокатом Христа. Прийшов для того, щоб виконувати доручення Христа. Щоб перетворювати Церкву як Тіло Христа на образ Христа.

У Бога є цілі і плани, котрі Він хоче звершувати через Свою Церкву. Світ не побачить іншого Христа, крім Того, Котрий буде явлений через Його Церкву. Тому кожний член церкви зобов'язаний змінюватися на Його образ. Дорога освячення — це зміна в образ Христа.

Церква Божого останнього часу повинна бути перейнята Божими планами і цілями. Станьмо на коліна і скажімо: «Що накажеш мені робити, Пане?».

Людина повинна розпізнати своє тіло. Якщо ти не розпізнеш своє тіло, ти ніколи не пізнаєш Христа. Ти повинен визнати Його Володарем свого життя. Без об'явлення згори народ не упокорений. Тому так багато людей бігають по різних церквах. Якщо тіло мертве для гріха — Христос живе в тобі.

Бачення Бога і цілі Церкви повинні бути оновлені. Багато хто каже — треба подумати, поміркувати, але тілесний розум ніколи не покориться Богові. Це може зробити лише Дух Святий. Давид був людиною до вподоби Богові. Але прийшла мить, коли він благає: «Серце чисте створи мені, Боже». Бог не буде ділити Своє життя з вашим. Або Він, або ви. Йому потрібна порожня посуда, яку Він наповнить.

Біблія без Духа Святого породжує фарисей, книжників і лицемірів. Вони вкрали престол Божий. Але Бог ніколи не довірить Свою силу і Свій дух тілу. Він — Бог. Він не дозволить тілові командувати.

Ми повинні щось робити. Якщо Бог перестає бути центром вашого життя, у вас проявляються різні фобії. Смирнення — це ключ до Божої присутності.

Церква останнього часу повинна відповідати вимогам, котрі Бог встановив для Церкви. «Царство Небесне здобувається силою» (Мт. 11:12). Це не означає, що ти просто прийшов до церкви, посидів і пішов. Докладати зусиль — це шукати Його обличчя, спілкуватися. Бог не буде ділити тебе з роботою, домашніми турботами. Принести жертву — означає, що необхідно щось відірвати від себе і віддати Богові. Жертва — це коли всі встають о восьмій, а ти — о п'ятій і звертаєшся до Нього. Піст необхідний для того, щоб приборкати своє тіло, а молитва — щоб змінити свого внутрішнього чоловіка.

Церква повинна бути перетворена в образ Христа. Люди повинні бачити в нас Христа, тому ви повинні дисциплінувати себе, якщо хочете, щоб Бог використовував вас, щоб Він відповідав на ваші молитви. Ті, котрі Христові, — вони розпізнають своє тіло з пристрастями і похотями. Вони вже не висувають свої ідеї, вони

кажуть: «Що накажеш, Пане?». І надходить час, коли Бог буде робити щось.

Об'явлення про Бога і святість приходять через особисті стосунки з Богом. Якщо в тебе погані думки, не досить піти до служителів, щоб вони помолилися. Ні. Тобі треба постити. Треба шукати Бога. По-іншому не вийде. Сила Божого діє. Він живий. Він приходить, щоб робити діло Своє через Свою Церкву. Він буде приводити Церкву до порядку перед Своїм пришествям, щоб вона була сильною, як полки зі знаменами. Вона буде являти світові Христа. З неї повинні потекти ріки води живої — до всіх племен, народів і мов. Це Божий план досягнення народів.

Як через Адама і Єву весь світ наповнився дияволом, так через Ісуса Христа, через Його Церкву світ повинен наповнитися пізнанням Бога.

Наше покоління повинне шукати Бога. Які думки людини, така вона й сама. Думки тілесні — це смерть. Якщо ти хочеш перевірити чистоту свого серця, прочитай восьмий розділ Послання до римлян і порівняй, наскільки чисте твоє серце. Світ — це ворог Бога. Ти повинен любити те, що любить Бог, і ненавидіти те, що Він ненавидить. По-іншому не вийде.

Церква повинна носити образ Христа. Він незабаром прийде. Церква повинна змінюватися в Його образ. Метою апостола Павла був Христос. Якщо ти віриш, ти повинен заплатити ціну. Найбільші випробування, котрі Бог допускає в житті людини, це достаток, фінанси, почесні, їжа. І люди часто стають безсилими. Витримали одне — споткнулися на іншому. Це проблема.

Я приборкую своє тіло, молюся духом, щоб Бог відповів. Бог не відповідає на крик тіла, Він відповідає на крик духа. Тіло і кров Царства Божого не впадуть. Бог запитає: «Що ти робив у цьому тілі?». Думки тілесні — смерть. Думки духовні — життя і мир.

Нове творіння не ображається. На Христа плювали, Його паплюжили, але Він не плакав і не нарікав. А ти нарікаєш з приводу і без приводу. Ледь наступили, ледь дорікнули — і ти вже скис.

Приведи себе до ладу. Стань на коліна і скажи: «Господи, допоможи мені це витерпіти». Багатьма утисками належить прийти до Царства Божого. Ми будемо зростати, будемо являти Христа. Прощати і благословляти. Розуміти, що коли приходять проблеми, то значить, Бог хоче щось сказати. Тоді усамітніться, помоліться, побудьте в пості.

Бог хоче витримати нас від цього світу. Бо Він гряде.

Сергій Нечитайло.

«Не якій!», «Я» — остання буква в алфавіті!» — кричали ми один одному в дитинстві, бажаючи обіграти хвалька.

ТРИ «Я» АПОСТОЛА ПАВЛА

Але, виявляється, є випадки, коли можна і «пожати»! Ось, наприклад, апостол Павло — усім відомо, що він був дуже скромною людиною і знав міру! Біограф Д. Полок писав про Павла так: «Був не із бідної сім'ї і сильний духом чоловік!». Але як можуть стикатися скромність і міра з багатством і силою духа?

«А гелленам і чужоземцям, розумним і немудрим — я боржник. Отже, щодо мене, я готовий і вам, хто знаходиться в Римі, звіщати Євангелію. Бо я не соромлюсь Євангелію, бо ж вона — сила Божого на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:14-16). «Я, я, я». Але який характер цього «якання»?

Перше — я боржник; друге — я готовий; третє — я не соромлюсь.

Апостол Павло прагнув служити людям, жити для утвердження в їхньому житті спасаючого Євангелія.

«Я боржник» — нині це вкрай непопулярне розуміння стану життя, і не лише у світському суспільстві. Бог — це обов'язок, який ти виконуєш. У відносинах з Богом виконуєш добровільно і охоче. Того, хто щиро дає, любить Бог. Павло, єврей, у культурі котрого — відділяти себе від поган, пише, що він боржник гелленам і чужоземцям. Він винен їм Євангелію, в яке увірвав сам. Він повинен сказати всім про віру у свого Месію Ісуса, зустріч з Котрим по дорозі в Дамаск так змінила його життя. Зустріч, яку він цінував вище за своє релігійне виховання і релігійні почуття, набуті з дитинства.

Приблизно в той же час він пише Тимофію: «... на що я поставлений був за

проповідника та за апостола, — правду кажу, не обманюю, — за вчителя поганів у вірі та в правді» (1 Тим. 2:7). Отже, перше «я» привело єврея Павла до добровільного обов'язку служіння не євреям.

Друге «я» апостола Павла: «Я готовий!». Таке відчуття, ніби він — як солдат, який перебуває на службі: глибокої ночі того солдата Павла будять і кажуть: збирайся, нам пора, вирушаємо в похід; і солдат без вагань говорить: «Я готовий!».

Павло був готовий, тому що знав істину. Після зустрічі з Ісусом, Який і був істиною, Павло став іншою людиною. Римський громадянин, з багатою сім'єю, він знав багато. У своїх проповідях він цитує Платона і Арістотеля. Але в Рим він поспішає з Доброю Новиною. «Я готовий!».

Чи знаємо ми силу Доброї Новини так, як знав її Павло?

«Я не соромлюсь» — третє «я» апостола Павла. Він нічого не приховує, не вибирає, кому звіщати, а кому — ні. Павло не ховає Євангелію в «мішок свого християнства». В одній із своїх настанов він говорить: «Провідаю Слово, допомагаю вчасно-невчасно...» (2 Тим. 4:2).

Рим часів Павла дуже нагадує сьогоденний світ: у кожній країні багато філософій, багато наук і різних шкіл того чи іншого вчителя, люди піддані різному впливу, різним віруванням. І нам, християнам, треба задатися питанням: як змінити світ силою Євангелія? Відповідь — у трьох «я» апостола Павла: я боржник, я готовий, я не соромлюсь!

БУДЬМО ЩЕДРИМИ І ПИЛЬНИМИ

«Наказуй багатим за віку теперішнього, щоб не неслися високо і щоб надії не клали на багатство непевне, а на Бога Живого, що щедро дає нам усе на спожиток, щоб робили добро, багатилися в добрих ділах, були щедрі та пильні» (1 Тим. 6:17-18).

Багато милосердних багатих людей щедро жертвують, щоб Євангелію було проповідане до краю землі. Вони могли б витратити гроші тільки на себе і свої забаганки, але зрозуміли: Бог фінансово благословляє їх з певною метою — щоб вони своїми жертвуваннями допомагали проповідникам Євангелія нести звістку про спасіння багатьом і багатьом людям. Тому, насолоджуючись своїм добробутом, вони ще й тратять свої гроші на добре діло і цим приносять велику користь.

Є люди слухняні повелінню, адресованому багатим (1 Тим. 6:17-18). Павло, даючи Тимофію настанову щодо багатих

віруючих, які відвідували його церкву, говорить наказувати їм, «щоб робили добре діло, багатилися в добрих ділах, були щедрі та пильні». Ось чого Бог очікує від матеріально забезпечених християн.

Слово agathoergeo — «багатилися» складне: agathos перекладається як «добрий, корисний», erges часто зустрічається в Новому Заповіті у значенні «робота, праця». Разом слово agathoergeo означає

«робити щось добре, корисне».

Вони повинні для людей робити щось, що поліпшило б їх становище. Але слово erges має на увазі активну дію надання реальної допомоги, а не порожні слова чи мляве прагнення до допомоги. Заможні віруючі повинні жертвувати з готовністю і ставитися до цього серйозно.

Павло продовжує проханням, щоб багаті віруючі «багатилися в добрих ділах». Слово erges — «діло» перекладається і як «робота, праця». Це говорить про те, що праця багатих людей полягає в тому, щоб постійно використовувати своє багатство на благо іншим. Це повинно стати для них свого роду роботою, до виконання якої слід ставитися з найбільшою увагою.

Слово kalos — «добрий» також перекладається як «благородний, корисний, чудовий». Тобто мова йде про те, що треба робити для людей щось хороше і корисне.

Багаті повинні бути щедрими. Слово eumetadotos — «щедрий» також складне:

єврейською означає стан людини, коли вона бурхливо радіє чи глибоко схвилювана чим-небудь. Від цього слова походить наше «ейфорія». Друга частина слова — meta перекладається по-різному, залежно від того, в якій граматичній формі воно вживається. У цьому вірші воно означає «вкупі». Третя частина слова похідна від слова didomi — «давати». Разом слово eumetadotos буквально означає, що ті, хто володіє великим статком, повинні бурхливо радіти кожній можливості зробити пожертвування.

І нарешті, Павло говорить, що багаті повинні бути пильними. Слово koiponikos — «пильний, уважний» ще перекладається як «охоче ділитися» і описує людину, яка уважно, пильно ставить до того, щоб щедро ділитися з іншими тим, що має. Вона не жадібна, вона ділиться щедро і з радістю. Це великодушна і щира людина — пряма протилежність людині скупій.

Таким чином, Павло, кажучи, що багаті повинні бути пильними, має на увазі, що вони повинні жертвувати охоче і щедро.

Враховуючи вищесказане, настанову Павла можна перекласти так: «З усієї

сили намагайтеся чинити добрі діла, використовуючи те багатство, котре Бог вам послав. Усім серцем прагніть використати це багатство на користь і добро людям. Ви повинні бурхливо радіти кожній можливості жертвувати і кожному шансу виявляти щедрість».

Бог хоче, щоб всі віруючі давали пожертвування, але коли людина матеріально забезпечена краще за інших, Бог очікує, що і жертвувати вона буде більше.

Отже якщо Бог матеріально благословляє вас, цим Він закликає «багатитися в добрих ділах». Бог сподівається, що ви будете жертвувати більше, тому що у вас є така можливість. І Він очікує, що такий можливості ви будете дуже радіти.

А тепер скажіть: коли у вас проявляється можливість пожертвувати певну суму грошей, вам це приносить радість чи ви жалієте за своєю копійкою? Чи подобається вам жертвувати? А чи ваше серце обливається кров'ю, коли ви бачите, як гроші переходять з ваших рук в руки іншої людини?

Помоліться про це, поговоріть з Господом про свої жертвування. А вирішивши жертвувати, жертвуйте з радістю.

Якщо ви знайшли добрий ґрунт, в який можете сіяти своє фінансове насіння, ви маєте чудовий привід для радості!

«ТРИ СЛОВА ПРО ЛЮБОВ»

У церкві «Віфанія» м. Дніпропетровська відбулося чергове обласне жіноче зібрання.

Воно складалося із двох частин. Перша була присвячена заклику до сестер бути активними в соціальній роботі. Відповідальна за жіноче служіння в області Ольга Трюхан нагадала, що служити Богові можна насамперед через служіння людям. Слово Боже попереджає про можливість втрати близьких взаємин із Христом, якщо не будеш дбати про потреби знедолених людей.

І жіноче служіння в цій сфері переорієнтувати неможливо. Послух жінки у стосунках з Богом і у служінні Йому приносить благо-

словення для сім'ї, суспільства, церкви і всього світу.

Друга частина зібрання була присвячена любові. «Три слова про любов» — така тема викладу відповідальної за навчання в Миколаївській області Сніжани Григорович. Кожен християнин розуміє важливість і могутність сили любові, яку дав нам Бог. Суть людини не має ваги і значення без любові. Усі існуючі дарування і пізнання приносять лише проблеми і розчарування без здатності людини любити.

Для глибшого і доступнішого

розуміння, а також для практичного застосування Божої науки про любов с. Сніжана на основі тексту з 1 Кор. 13 розробила конкретні поради. Любов вона показала в трьох напрямках: принцип; відносини; вчинок.

Зібрання проходило під веденням Духа Святого — свідченням цього був факт, що тривало воно чотири години, однак час просто не відчувався, наскільки всі були захоплені почутим. А після офіційної частини господині церкви, яка приймала гостей, змогли на практиці застосувати почуте, влаштувавши для всіх учасниць конференції гостину з чаєм і канапками.

Антоніна Дмитрієва.

12 ПОРАД ХРИСТІЯНАМ, ЯКІ КОРИСТУЮТЬСЯ СОЦІАЛЬНИМИ МЕРЕЖАМИ

1. Не реєструйтеся в соціальних мережах одночасно під різними іменами чи ніками. Це обманює людей і вас самих заплутає. Поводьтеся з іншими так, як би ви хотіли, щоб поводитися з вами.

2. Не приєднуйтеся до сторінок і груп, які суперечать християнським переконанням. Це може послужити невірним спокусом, а групи, які вас зацікавили, свідчать про ваші особисті інтереси.

3. Не виставляйте відео і картини з елементами інтимного характеру. Це свідчить про те, що ви схвалюєте відео негідного змісту. Такі матеріали можуть спонукати вас чи когось до вчинення гріха.

4. Не виставляйте особисті фотографії і відео, де ви зображені в купальнику, плавках чи просто в напівголому вигляді. Це гріх — таким чином привертати до себе увагу. Фотографії такого типу належать лише для особистого чи сімейного перегляду.

5. Залишаючи записи, коментарі, повідомлення, завжди перевіряйте, чи відповідає

це Біблії. За ваші думки і переконання ви відповідатимете перед Богом і людьми.

6. Завжди вказуйте правдиву інформацію про себе або не вказуйте взагалі. Неправдива інформація, навіть в Інтернеті, — це обман!

7. Використовуйте проведений час в соціальних мережах не тільки для відпочинку, а й для того, щоб нести християнську мораль і Євангеліє. Таким чином ви можете наблизити когось до Бога.

8. Балансуйте час між живим спілкуван-

ням і спілкуванням в соціальних мережах. Живе спілкування в кілька разів має перевищувати віртуальне.

9. Не зараховуйте до друзів людей, котрі дискредитують Бога і церкву, тобто ведуть активну пропаганду проти Божої істини.

10. Переглядаючи чужі сторінки, не задріть, не висміюйте, не осуджуйте, а навпаки, бажайте людям тільки добра. Пам'ятайте, Бог все бачить і чує.

11. Користуючись соціальними мережами, завжди ставте перед собою мету. І тоді ви завжди будете використовувати час, а не «вбивати» його.

12. Нехай ваші фотографії, інформація, замітки, повідомлення, коментарі, захоплення, інтереси завжди свідчать про те, що ви — образ Божий. Навіть у віртуальному світі ви завжди повинні бути світлом і сіллю.

Тарас Грига.

ДОСЛІДЖЕННЯ ПОКАЗАЛО, ЧОМУ МОЛОДЬ ВІДХОДИТЬ ВІД ЦЕРКВИ

Дослідницька група Барна з'ясувала причини відходу молодих американців із церков. Вони, в основному, полягають в тому, що церква надто поверхнева.

Група Барна проводить дослідження в США з духовних питань, особливо щодо християнства. У цьому дослідженні взяли участь підлітки, молоді, батьки, молодіжні і старші пастори.

У результаті дослідження не виявлено жодної переважаючої причини відходу молоді з церкви, але розкрито найважливіші причини того, чому троє з п'яти молодих християн покидають церкву тимчасово чи назавжди.

Що це за причини? Церква надто поверхнева; церква проявляє ворожість щодо науки; церковний досвід молодих християн щодо інтимних відносин часто спрощений і осуджувачий; молоді проти розуміння винятковості християнства; церква ставиться недоброзичливо до тих, хто сумнівається.

Відкриття, яке викликає найбільше занепокоєння, за словами Тіппіта, — це те, що молоді люди борються з християнством, яке заявляє про себе як про єдину дорогу — а це центральна ідея Євангелія (Ів. 14:6).

«Ми не знаємо, чим є Євангеліє для нашої молоді, — непокоїться Тіппіт. — Звичайно, ми живемо в суспільстві, де все вважається нормальним. Але важливо знати, як із цим мати справу і як людям доносити справжнє Євангеліє, як їм пояснювати, хто такий Ісус і чому Він прийшов».

Саме батьки повинні закласти міцну основу християнського вчення і біблійних цінностей у своїх дітей, а діти нехай задають запитання, коли зіштовхнуться з тією чи іншою обставиною.

«Це один з основних моментів, котрий треба зрозуміти: ви не можете втримати молодих людей в маленькій коробочці. Це не працює. Ви повинні надати їм свободу помилятися. Але ви й повинні ґрунтовно закласти щось в них, щоб вони змогли

З одного боку, в цьому списку немає нічого нового. Євангеліст Семмі Тіппіт вказує, що церква завжди стикалася з напруженням між допитливим молодим розумом і християнськими цінностями.

«Молоді люди перебувають в перехідному періоді, — зазначає Тіппіт. — Вони проходять період набуття незалежності, намагаються збагнути, ким вони є, яка їх мета».

справлятися з усіма питаннями».

По-друге, додає Тіппіт, батьки і дорослі християни повинні чесно шукати Христа і самі жити благочестиво. Ми повинні показати підліткам, чому покликані жити християнство: реально і захоплююче, щоб наші діти щиро могли сказати: «О, ось де я маю бути!».

За матеріалами Christian Telegraph.

ЩОБ НЕ БУЛО ДУЖЕ БОЛЯЧЕ ЗА БЕЗЦІЛЬНО ПРОЖИТІ РОКИ

«Найдорожче в людини — це життя. Воно дається лише раз, і прожити його треба так, щоб не було дуже боляче за безцільно прожиті роки, щоб не обпікав сором за негідне і дрібне минуле і щоб, помираючи, ти міг сказати: все життя і всі сили віддані найголовнішому у світі — боротьбі за визволення людства...»

З роману «Як гартувалася сталь».

Мова піде не про Корчагіна чи комунізм. Мова про те, що кожного дня треба жити так, ніби завтра ти помреш, а планувати так, ніби ти проживеш сто років. Проте більшість із нас живуть звичайним життям. Звичайні діла, звичайна робота, звичайні дні.

Але згадаймо пророків Божих, служителів Господніх. Усі вони відчували над собою надприродну руку Божу. Їх життя не було суцільною буденщиною. Разом із небезпеками, труднощами і випробуваннями вони переживали чуда Божі.

Можна тільки уявити, що це за жахливе становище, коли в старості ти усвідомиш, що слова «дуже боляче за безцільно прожиті роки» раптом стали пророчими, тому що ми поставили перед собою дрібні цілі і провели життя, догоджаючи своєму тілу.

Цього нікому не хочеться пережити, а значить, уже сьогодні треба щось робити. Насамперед згадати, що Господь промовляв до наших сердець кілька років тому. Чим ми палали для Господа? А може, ще не пізно? Може, Господь продовжує очікувати від нас чогось?

Які слова — «боротьба за визволення людства»! Для мене боротьба за визволення людства — це проголошення людям Євангелія Ісуса Христа, Котрий дорогою ціною придбав для всіх нас визволення від рабства гріха і смерті. Свідчення про Христа повинно стати стилем нашого життя.

10 ТИСЯЧ БІБЛІЙ НА ПІВНІЧНУ КОРЕЮ ВПАЛИ З НЕБА

За допомогою теплових аеростатів християнська організація «Міжнародний християнський концерт» скинула на територію Північної Кореї понад 10 тисяч Біблій.

У кожен апарат було додано близько тисячі примірників Святого Письма. Про-

летівши певну відстань в повітряному просторі Північної Кореї, аеростати вибухали.

«Міжнародний християнський концерт» опікується підтримкою віруючих, у тому числі тих, котрі проживають на територіях країн, де християнство переслідуються.

Північна Корея — закрита для місіонерської діяльності країна, відома своїм нетерпимим ставленням до християн.

Тут за поширення Біблії можна потрапити в ув'язнення. Разом з тим відомо, що в Північній Кореї Біблія — цінний товар на «чорному ринку». Солдати, конфіскують книги і християн, а потім самі організують їх продаж.

Згідно з останніми оцінками, в Північній Кореї християнство сповідують близько 400 тис. осіб.

УНІАН.

**№ 12 (87) Виходить щомісяця
ГРУДЕНЬ 2011 р.**

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726